

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

(pirmā palāta)

2005. gada 25. oktobrī*

Lieta T-298/02

Anna Herrero Romeu, Eiropas Kopienu Komisijas ierēdne, ar dzīvesvietu Briselē (Beļģija), ko pārstāv H. Garsija-Galjardo Žilfurnjē [*J. García-Gallardo Gil-Fournier*], H. Giljems Karau [*J. Guillem Carrau*], D. Domingesa Peresa [*D. Domínguez Pérez*] un A. Sajagesa Toresa [*A. Sayagués Torres*], *avocats*,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv J. Kurals [*J. Curall*], pārstāvis, kam palīdz H. Rivass-Andress [*J. Rivas-Andrés*] un H. Gutjeress Gisberts [*J. Gutiérrez Gisbert*], *avocats*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — spāņu.

par prasību atcelt Komisijas 2002. gada 10. jūnija lēmumu, ar ko prasītājam atteikts Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. pantā paredzētais ekspatriācijas pabalsts, kā arī ar to saistītie pabalsti.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA

(pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs Dž. D. Kuks [*J. D. Cooke*], tiesneši R. Garsija-Valdekasass [*R. García-Valdecasas*] un V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*], sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdes 2005. gada 16. un 17. februārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

- 1 Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā — “noteikumi”) 69. pantā šai lietai piemērojamajā redakcijā noteikts, ka ekspatriācijas pabalsts ir 16 % no kopsummas, ko veido pamatalga, apgādnieka pabalsts un apgādājamā bērna pabalsts, uz ko attiecīgajam ierēdnim ir tiesības.

2 Saskaņā ar noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punktu:

“Ekspatriācijas pabalstu izmaksā 15 % apmērā no kopējās ierēdnim izmaksātās pamatalgas, apgādnieka pabalsta un apgādājamā bērna pabalsta summas:

a) ierēdņiem:

— kuri nav un nekad nav bijuši tās valsts pilsoņi, kuras teritorijā atrodas vieta, kur viņi strādā,

un

— kuri piecus gadus, kas beidzas sešus mēnešus līdz viņu dienesta attiecību uzsākšanai, pastāvīgi nedzīvoja vai pamatā nebija nodarbināti šīs valsts Eiropas teritorijā. Piemērojot šo noteikumu, neņem vērā apstākļus, kas rodas darba rezultātā, kas veikts kādas citas valsts vai kādas starptautiskās organizācijas labā;

[..].”

II - 4606

Prāvas rašanās fakti

- 3 Prasītāja, Spānijas pilsonē, saskaņā ar 1993. gada 15. janvārī parakstīto līgumu no 1993. gada janvāra līdz 2001. gada novembrim strādāja Patronātā *Català Pro Europa* (turpmāk tekstā — “patronāts”) pārstāvniecībā Briselē — iestādē, kas pārstāv Katalonijas autonomās kopienas (*Comunidad Autónoma de Cataluña*) intereses Kopienas iestādēs Briselē.
- 4 2001. gada 16. novembrī prasītāja stājās darbā Komisijā ierēdņa statusā. Noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētais piecu gadu laikposms, kas nepieciešams, lai saņemtu ekspatriācijas pabalstu, saukts “atsauces periods”, attiecīgi bija no 1996. gada 16. maija līdz 2001. gada 15. maijam.
- 5 2001. gada 19. novembrī prasītājai bija saruna ar “Personāla un administrācijas” ģenerāldirektorāta (ĢD) nodaļu, lai noteiktu tās tiesības un pabeigtu viņas personas lietu sakarā ar stāšanos darbā. Šīs tikšanās laikā viņai mutiski tika paziņots, ka ekspatriācijas pabalsts pagaidām tai nevar tikt piešķirts. Šajā datumā sastādītajā personas lietā arī ir norādīts, ka viņai atteikts piešķirt ekspatriācijas pabalstu.
- 6 2002. gada 18. janvārī prasītāja Personāla un administrācijas ĢD “Individuālo tiesību pārvaldes” nodaļas vadītājam iesniedza lūgumu paziņot viņai noteikumus, kas attiecas uz to jauno ierēdņu pabalstiem, kuri iepriekš strādājuši reģionu pārstāvniecībās Briselē. Uz šo lūgumu atbilde no Komisijas netika saņemta, un prasītāja savu lūgumu atkārtoja 2002. gada 14. februāra vēstulē.

- 7 2002. gada 14. februārī prasītāja saskaņā ar noteikumu 90. panta 2. punktu iesniedza sūdzību par 2001. gada 19. novembra lēmumu.
- 8 Ar 2002. gada 10. jūnija lēmumu iecelējinstītūcija prasītājas sūdzību noraidīja. No šā lēmuma izriet, ka noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētais ekspatriācijas pabalsts un ar to saistītie pabalsti prasītājai tiek atteikti, pamatojoties uz to, ka viņa dzīvoja un strādāja Briselē piecus gadus ilgu laikposmu, kas beidzās sešus mēnešus pirms viņas stāšanās darbā [Komisijā]. Iecelējinstītūcija it īpaši uzsver, ka darbs, ko viņa veica patronātā, nav pielīdzināms “darbam citas valsts labā” 4. pantā minētā izņēmuma izpratnē un tādēļ ir ņemams vērā.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 9 Ar pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 1. oktobrī, prasītāja cēla šo prasību.
- 10 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (pirmā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu. Procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Pirmās instances tiesa lūdza lietas dalībniekiem, kā arī Spānijas Karalistei iesniegt atsevišķus dokumentus, kā arī atbildēt uz rakstveidā uzdotiem jautājumiem. Lietas dalībnieki un Spānijas Karaliste uz šiem lūgumiem atbildēja noteiktajos termiņos.

11 Pirmās instances tiesa 2005. gada 16. un 17. februāra sēdēs uzklusija lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un atbildes uz Pirmās instances tiesas jautājumiem.

12 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt 2002. gada 10. jūnija lēmumu, ar ko atteikts piešķirt ekspatriācijas pabalstu un ar to saistītos pabalstus;
- piespriest Komisijai atlīdzināt visus izdevumus, tai skaitā tos, kas radušies procesa administratīvajā posmā.

13 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- prasību noraidīt kā nepamatotu;
- piespriest prasītājai savus tiesāšanās izdevumus segt pašai.

Juridiskais pamatojums

Par prāvas priekšmetu

14 Kaut arī prasītājas prasījums ir atcelt Komisijas 2002. gada 10. jūnija lēmumu, ar ko noraida uz noteikumu 90. panta 2. punkta pamata iesniegto 2002. gada 14. februāra

sūdzību par 2001. gada 19. novembra lēmumu, izskatāmā lieta saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir vērtējamā Pirmās instances tiesā par nelabvēlīgu aktu, par ko tika iesniegta sūdzība (Pirmās instances tiesas 1997. gada 9. jūlija spriedums lietā T-156/95 *Echouz Brigaldi* u.c./Komisija, *RecFP*, I-A-171. lpp. un II-509. lpp., 23. punkts, un 1999. gada 15. decembra spriedums lietā T-300/97 *Latino*/Komisija, *RecFP*, II-1263. lpp., 30. punkts). No tā izriet, ka izskatāmā lieta ir arī par Komisijas 2001. gada 19. novembra lēmuma, ar ko prasītājam atsaka piešķirt ekspatriācijas pabalstu un ar to saistītos pabalstus, atcelšanu.

A — Par ekspatriācijas pabalstu

- 15 Prasītāja savas prasības pamatojumam pēc būtības izvirza četrus pamatus. Ar pirmo pamatu viņa uzsver, ka ir noticis noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpums. Otrais pamats ir saistīts ar kļūdu faktu vērtējumā. Trešais pamats ir saistīts ar pienākuma sniegt pamatojumu neizpildi. Visbeidzot, ceturtais pamats ir saistīts ar vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.

1. Par pirmo pamatu, kas saistīts ar noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 16 Prasītāja uzskata, ka viņai ir tiesības uz ekspatriācijas pabalstu un ka Komisija ir kļūdaini interpretējusi noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā

paredzēto izņēmumu. Viņas profesionālā darbība patronātā Briselē ir jāuzskata par “darbu citas valsts labā”, proti, Spānijas valsts labā, un tādēļ šis laikposms ir “jāatskaita” saskaņā ar noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā minēto izņēmumu un nav jāņem vērā, nosakot atsauces periodu.

- 17 Pirmkārt, prasītāja uzskata, ka Tiesas judikatūrā ir iedibināts Kopienų valsts jēdziens, kas daļēji atbilst valsts jēdzienam, kas paredzēts katras dalībvalsts iekšējā tiesiskajā kārtībā. Tiesa ir atzinusi, ka valsts jēdzienā ietilpstošās valsts iestādes ir centrālā valdība — izpildu un likumdošanas iestādes, decentralizētās iestādes — un tas pats attiecas arī uz valsts daļām (Tiesas 1986. gada 26. februāra spriedums lietā 152/84 *Marshall, Recueil*, 723. lpp., un 1987. gada 10. marta spriedums lietā 199/85 Komisija/Itālija, *Recueil*, 1039. lpp.). Otrkārt, Tiesa ir precizējusi, ka valsts sevi ietver kā tradicionālās suverenitātes un pārvaldes funkcijas, tā arī ekonomiskās intervencionisma funkcijas, ko īsteno kā valsts iestādes, tā arī privāto vai publisko tiesību subjekti (Tiesas 1980. gada 17. decembra spriedums lietā 149/79 Komisija/Belģija, *Recueil*, 3881. lpp., un 1985. gada 30. janvāra spriedums lietā 290/93 Komisija/Francija, *Recueil*, 439. lpp.).

- 18 Otrkārt, prasītāja formulē apsvērumus attiecībā uz valsts jēdzienu Spānijas tiesiskajā kārtībā. Tā atgādina, ka Spānijas Konstitūcijā ir noteikta ļoti decentralizēta tiesiskā kārtība, saukta “Valsts un autonomijas”, kurai raksturīga kompetenču sadale centrālās pārvaldes un autonomo kopienu starpā. Kopienų tiesību līmenī *Tribunal Constitucional* (Spānijas Konstitucionālā tiesa) ir noteikusi, ka Eiropas Savienība nav starptautiska telpa un ka Kopienų tiesību līmeņa jautājumi ir pielīdzināmi valsts tiesību jautājumiem. *Tribunal Constitucional* it īpaši savā 1994. gada 26. maija lēmumā Nr. 165/1994 (aizstāvības raksta B.2 pielikums) ir noteikusi, ka atšķirībā no starptautiskām attiecībām, kur ekskluzīvā kompetence pieder centrālajai valdībai,

“autonomās kopienas ir tieši ieinteresētas Eiropas kopienu darbībā”. Kompetenču sadalīšana uzliek autonomajām kopienām pienākumu sekot Eiropas iestāžu likumdošanas attīstībai, jo tās vairumā gadījumu ir par Kopienu likumu transponēšanu atbildīgās iestādes, kuras visvairāk ietekmē to tiešā piemērošana, kas savukārt ir iemesls autonomo kopienu pārstāvniecību Eiropas Savienībā nodibināšanai.

- 19 Turklāt prasītāja uzskaita dažādos instrumentus, kas ir radīti, lai atvieglotu Eiropas lietu pārvaldi centrālajai valdībai un tādām autonomajām komūnām kā “*Conferencia para los asuntos relativos a las Comunidades Europeas (CARCE)*” (Eiropas lietu konference), kas nodibināta 1992. gadā centrālās valdības un autonomo kopienu sadarbības Kopienu lietās veicināšanai. Saskaņā ar šajos ietvaros noslēgtajiem nolīgumiem autonomās kopienas līdz 1998. gadam piedalījās konsultatīvo komiteju sanāksmēs, kuras vadīja Komisija, un autonomo kopienu un Spānijas Karalistes pastāvīgās pārstāvniecības personāls piedalījās sektoru tehniskajās sanāksmēs, lai nodrošinātu to, ka tiek sekots Padomes darbam un Kopienu likumdošanas iniciatīvām. Turklāt uz personālu, kas strādāja autonomo kopienu pārstāvniecībās, bija attiecināta tāda pati veselības apdrošināšana (dalība Spānijas sociālās drošības sistēmā, pamatojoties uz veidlapām E 111 un E 106) un tāds pats nodokļu režīms (19. pants 1970. gada Konvencijā starp Spānijas Karalisti un Beļģijas Karalisti, lai izvairītos no dubultas aplikšanas ar nodokļiem, turpmāk tekstā — “konvencija par dubulto aplikšanu ar nodokļiem”), kāds noteikts Spānijas Karalistes pastāvīgās pārstāvniecības diplomātiskajam personālam.

- 20 Treškārt, prasītāja uzsver, ka Katalonijas autonomās kopienas gadījumā Patronāts ir publisko tiesību iestāde, ko 1982. gadā izveidoja Katalonijas valdība, ņemot vērā Spānijas pievienošanos Eiropas Savienībai, un kopš tā laika šī iestāde piedalās Kopienu likumdošanas attīstībā, aizstāvot minētās autonomās komūnas intereses un virzot tās vēlnes un projektus. Šī iestāde ir Katalonijas autonomās kopienas un līdz

ar to arī Spānijas Karalistes sastāvdaļa, un līdz ar to darbs, ko prasītāja veica patronātā, ir uzskatāms par darbu Spānijas Karalistes labā.

- 21 Prasītāja piebilst, ka, ja ir skaidrs, ka valsts jēdziens ir interpretējams autonomi, tad tas, ka jēdziens ir balstīts uz dalībvalstu iekšējo tiesisko kārtību, netraucē piemērot noteikumu VII pielikuma 4. pantā noteikto izņēmumu, kā Komisija pati ir norādījusi darbā stāšanās sarunās — ka valstu reģionālo iestāžu ietvaros veikts darbs ietilpst izņēmuma piemērošanas jomā. Turklāt šāds autonomš jēdziens neapstiprina, ka katra pārvaldes iestāde veic darbu valsts labā, jo atšķirībā no šīm iestādēm autonomajām kopienām kompetence nav valsts uzticēta, bet gan ir viņu pašu kompetence, kas paredzēta Spānijas Konstitūcijā. Visbeidzot, prasītāja paskaidro, ka tā savu statusu nepielīdzina diplomātiskā korpusa darbinieku statusam, bet gan pastāvīgās pārstāvniecības darbinieku statusam, kas neietilpst diplomātiskajā korpusā. Ja noteicošā būtu diplomātiskā imunitāte, nebūtu iemesla piemērot iepriekšminēto izņēmumu visam pārstāvniecības personālam, kā to dara Komisija.
- 22 Komisija uzskata, ka, ja autonomajām kopienām piekrit vairākas savas kompetences, ko tām saskaņā ar Spānijas Konstitūciju tieši nodod valsts centrālā pārvalde, tas nenozīmē, ka autonomās kopienas ir valstis, nedz arī to, ka patronātā veiktais darbs ir uzskatāms par veiktu valsts labā noteikumu VII pielikuma 4. pantā noteiktā izņēmuma izpratnē.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 23 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ekspatriācijas pabalsts tiek piešķirts, lai atlīdzinātu izmaksas un īpašas neērtības, kas rodas, pastāvīgi strādājot valstī, ar kuru ierēdnim

pirms stāšanās amatā nav bijusi ilgstoša saikne (Pirmās instances tiesas 1993. gada 30. marta spriedums lietā T-492 *Vardakas/Komisija*, *Recueil*, II-357. lpp., 39. punkts, 1995. gada 14. decembra spriedums lietā T-72/94 *Diamantaras/Komisija*, *RecFP* I-A-285. un II-865. lpp., 48. punkts, un 1999. gada 28. septembra spriedums lietā T-28/98 *J/Komisija*, *RecFP* I-A-185. un II-973. lpp., 32. punkts). Lai šādu ilglaicīgu saikni varētu izveidot un ierēdnis tādējādi zaudētu tiesības uz ekspatriācijas pabalstu, likumdevējs noteic, ka ierēdņa dzīvesvietai ir jābūt valstī, kurā tagad atrodas viņa darba vieta, vai arī viņam sava pamatnodarbošanās piecus gadus ir jāveic šajā valstī (iepriekšminētais spriedums lietā *Diamantaras/Komisija*, 48. punkts).

24 Jānorāda arī uz noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta otrajā ievilkumā paredzēto izņēmumu attiecībā uz ierēdņiem, kas darbu citas valsts vai starptautiskās organizācijas labā ir veikuši atsaucē periodā, kas atbilst pieciem gadiem, kas beidzies sešus mēnešus pirms viņu stāšanās amatā. Šā izņēmuma jēga ir tāda, ka šādos apstākļos attiecīgos ierēdņus nevar uzskatīt par tādiem, kurus ar pašreizējās darba vietas valstī saista ilglaicīga saikne pagaidu piesaistes šai valstij dēļ (Tiesas 1981. gada 15. janvāra spriedums lietā C-1322/79 *Vutera/Komisija*, *Recueil*, 127. lpp., 8. punkts, un 1985. gada 2. maija spriedums lietā C-246/83 *Angelis/Komisija*, *Recueil*, 1253. lpp., 13. punkts).

25 Prasītāja stājās amatā Komisijā 2001. gada 16. novembrī, un līdz ar to atsaucē periods, kas ņemams vērā noteikumu VII pielikuma 4. panta piemērošanai, ir no 1996. gada 16. maija līdz 2001. gada 15. maijam. Lietas dalībnieki neapstrīd, ka atsaucē periodā prasītāja veica pamatdarbu patronāta pārstāvniecībā Briselē.

26 Jautājums, kas šajā gadījumā ir jānoskaidro, ir, vai darbs, ko prasītāja veica patronātā Briselē, kā apgalvo prasītāja, ir uzskatāms par darbu valsts labā noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

- 27 Pastāvīgajā judikatūrā ir noteikts, ka gan no Kopienu tiesību vienveidīgas piemērošanas, gan no vienlīdzības principa izriet, ka tādas Kopienu tiesību normas teksts, kurā nav nekādas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu tās jēgu un piemērojamību, ir jāinterpretē autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā normas kontekstu un attiecīgā regulējuma mērķi. Ja konkrētas norādes nav, Kopienu tiesību piemērošanā tomēr, ja nepieciešams, var ietvert norādi uz dalībvalstu tiesībām, ja Kopienu tiesa Kopienu tiesībās vai Kopienu tiesību pamatprincipos nevar atrast elementus, ar kuru palīdzību tā varētu noteikt autonomās interpretācijas saturu un piemērošanas jomu (it īpaši skat.1984. gada 18. janvāra spriedumu lietā 327/82 *Ekro*, *Recueil*, 107. lpp., 11. punkts, Pirmās instances tiesas 1992. gada 18. decembra spriedumu lietā T-43/90 *Díaz García*/Parlaments, *Recueil*, II-2619. lpp., 36. punkts, 1999. gada 28. janvāra spriedumu lietā T-264/97 *D/Padome*, *RecFP*, I-A-1. un II-1. lpp., 26. un 27. punkts, kas apstiprināts ar Tiesas 2001. gada 31. maija spriedumu lietās C-122/99 P un C-125/99 P *D* un *Suède/Padome*, *Recueil*, I-4319. lpp.).
- 28 Faktiski, kā lietas dalībnieki jau ir norādījuši savās piezīmēs, Kopienu tiesībās un it īpaši noteikumos ir ietvertas pietiekamas norādes, lai varētu precizēt noteikumu VII pielikuma 4. panta piemērošanas jomu un varētu autonomi interpretēt valsts jēdzienu saistībā ar dažādām valsts tiesību normām.
- 29 Pirmkārt, Tiesa ir atzinusi, ka no Līguma vispārīgās kārtības jau izriet, ka dalībvalsts jēdziens institucionālo noteikumu izpratnē attiecas tikai uz dalībvalstu valsts iestādēm un nav attiecināms arī uz reģionālajām valdībām vai autonomajām kopienām neatkarīgi no tām uzticēto kompetenču apjoma. Pretējais apdraudētu institucionālo līdzsvaru, kas noteikts līgumos, kuros it īpaši paredzēti nosacījumi dalībvalstu, tas ir, valstu, kas ir puses dibināšanas un pievienošanās līgumos, dalībai Kopienu iestāžu darbībā (Tiesas 1997. gada 21. marta rīkojums lietā C-95/97 *Région wallonne*/Komisija, *Recueil*, I-1787. lpp., 6. punkts, un 1997. gada 1. oktobra rīkojums lietā C-180/97 *Regione Toscana*/Komisija, *Recueil*, I-5245. lpp., 6. punkts).

- 30 Otrkārt, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru noteikumu normās, kuru mērķis ir reglamentēt tiesiskās attiecības starp iestādēm un ierēdņiem, nosakot savstarpējās tiesības un pienākumus, ir ietverta precīza terminoloģija, kuras piemērošana pēc analogijas gadījumos, kad tas nav skaidri norādīts, ir izslēgta (Tiesas 1971. gada 16. marta spriedums lietā 48/70 *Bernardi*/Parlaments, *Recueil*, 175. lpp., 11. un 12. punkts, un 1985. gada 20. jūnija spriedums lietā 123/84 *Klein*/Komisija, *Recueil*, 1907. lpp., 23. punkts; Pirmās instances tiesas 1999. gada 19. jūlija spriedums lietā T-74/98 *Mammarella*/Komisija, *RecFP*, I-A-151. un II-797. lpp., 38. punkts).
- 31 Noteikumu VII pielikuma 4. pantā likumdevējs ir izvēlējis terminu “valsts”, jo jau tajā laikā, kad noteikumi tika pieņemti, pastāvēja dalībvalstis — kā Vācijas Federatīvā Republika — ar federālu vai reģionālu struktūru un nevis tikai valstis ar centralizētu iekšējo struktūru. Ja Kapienu likumdevējs minētajā pantā būtu vēlējis ieviest politiskās apakšstruktūras vai vietējās kopienas, viņš to būtu izteicis nepārprotami. Var uzskatīt, ka noteikumu sastādītājiem nebija nodoma šajā pašā pantā minētajā jēdzienā “darbs citas valsts labā” ietvert tādas valsts politiskās apakšstruktūras kā reģionālās valdības, autonomās kopienas vai citas vietējās iestādes.
- 32 No iepriekšminētajiem apsvērumiem kopumā izriet, ka noteikumu VII pielikuma 4. pantā minētais jēdziens “valsts” paredz valsti tikai kā juridisku personu un vienotu starptautisko tiesību subjektu un tās pārvaldes iestādes. Saskaņā ar prasītājas piedāvāto interpretāciju varētu uzskatīt, kā atzīmē arī Komisija, ka par valstīm būtu jāuzskata visas pārvaldes iestādes, kuras ir juridiskas personas un kurām centrālā valsts pārvalde nodevusi iekšējās kompetences, ieskaitot pašvaldības vai katru iestādi, kurai kāda pārvaldes iestāde ir deleģējusi veikt savas funkcijas.
- 33 Tādēļ noteikumu VII pielikuma 4. pantā paredzētais jēdziens “darbs citas valsts labā” ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neattiecas uz darbu, kas veikts valsts politisko apakšstruktūru valdībās.

- 34 No iepriekšminētā izriet, ka darbs, ko prasītāja tika veikusi patronāta pārstāvniecībā Briselē, nav uzskatāms par darbu valsts labā noteikumu VII pielikuma 4. panta izpratnē.
- 35 Šo vērtējumu neatspēko prasītājas arguments par to, ka Kopienų tiesībās pastāv valsts jēdziens, kurš ietver decentralizētās iestādes. Ja saskaņā ar judikatūru par valsts pienākumu neizpildes konstatēšanu, uz ko atsaucas prasītāja, ir skaidrs, ka valsts iestādes, kurām ir jānodrošina Kopienų tiesību normu ievērošana, ir centrālās pārvaldes iestādes, kā arī federālās valsts iestādes kā šis valsts teritoriālās vai decentralizētās iestādes savu kompetenču ietvaros, tad tomēr ir jāatgādina, ka prasība, ar kuru Tiesa var atzīt, ka valsts nav izpildījusi kādu no tai uzliktajiem pienākumiem, attiecas tikai uz tās valdību, pat ja pienākumu neizpilde ir notikusi federālās valsts, reģiona vai autonomas kopienų iestāžu darbības vai bezdarbības dēļ (iepriekš minētie rīkojumi lietās *Région wallonne*/Komisija, 7. punkts, un *Regione Toscana*/Komisija, 7. punkts). Tomēr uz šo judikatūru nevar atsaukties, lai atbalstītu prasītājas izvirzīto tēzi par "valsts" jēdziena paplašinātu interpretāciju.
- 36 Tāpat arī prasītājas izvirzītie argumenti sakarā ar pašu autonomo kopienų kompetenci Spānijas tiesiskās iekārtas ietvaros, kā arī *Tribunal Constitucional* lēmumā atzītais ir jānoraida. Taisnība, ka autonomajām kopienām ir savas kompetences, kas tām uzliktas saskaņā ar Spānijas Konstitūciju, un ka iepriekš minētajā *Tribunal Constitucional* 1994. gada 26. maija lēmumā ir noteikts, ka, ņemot vērā kompetences, tās ir ieinteresētas sekot un būt informētas par Kopienų iestāžu darbību, un šim nolūkam izveidot birojus Briselē. Tomēr ir jāatgādina, ka ar *Tribunal Constitucional* lēmumu tiek risināts Spānijas iekšējo tiesību jautājums, pamatojoties uz Spānijas Konstitūciju, un ka šajā aspektā tā skaidri atsaucas uz to, ka konstitucionālie līgumi paredz tikai dalībvalstu līdzdalību Kopienų darbībās un

izslēdz attiecības tādu valsts iekšējo iestāžu kā autonomās kopienas un Kopienų iestāžu starpā, kas kaut kādā veidā varētu Spānijas valstij uzlikt kaut kādu atbildību. Turklāt saskaņā ar *Tribunal Constitucional* atzīto, šādas attiecības nav iespējamās, ņemot vērā Eiropas Savienības struktūru. Katrā gadījumā Kopienų tiesību interpretācija saskaņā ar EKL 220. pantu visbeidzot ir piekritīga Kopienų Tiesai.

37 Turklāt ir jāpiebilst, ka Spānijas autonomo kopienų pārstāvniecību Briselē mērķis ir pārvaldes, kuru tās pārstāv, interešu aizsardzība — interešu, kuras ne vienmēr sakrīt ar citu autonomo kopienų vai Spānijas kā valsts interesēm.

38 Tāpat prasītāja nevar balstīties arī uz to, ka uz viņu bija attiecināts tāds pats veselības apdrošināšanas un nodokļu režīms, kāds bija noteikts Spānijas pastāvīgās pārstāvniecības Briselē personālam.

39 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka konvencijas par dubulto aplikšanu ar nodokļiem, kas pieņemta dažus gadus vēlāk nekā noteikumi, 19. panta 1. punktā noteikts, ka “darba samaksu un pensijas, ko konvencijas dalībvalsts vai kāda no tās politiskajām apakšstruktūrām vai vietējām kopienām [...] maksā fiziskai personai par darbu šās valsts vai tās politisko apakšstruktūru vai vietējo kopienų labā, ar nodokļiem aplik tikai šajā valstī”. Šajā konvencijā atšķirībā no noteikumu VII pielikuma 4. panta tiek nošķirts darbs, kas veikts valsts labā, un darbs valsts politiskas apakšstruktūras labā.

40 Otrkārt, attiecībā uz veselības apdrošināšanas režīmu veidlapas E 106 un E 111 tikai aplicina personas tiesības saņemt veselības aprūpi citā valstī, nevis tajā, kurā tā ir vai iepriekš bija apdrošināta. Attiecībā uz veidlapu E 106 ir arī jāatgādina, ka to

izsniedz ne tikai diplomātiem un citiem Spānijas Karalistes pastāvīgās pārstāvniecības Eiropas Savienībā personāla locekļiem, bet arī vairākām citām personu kategorijām, kas strādā Spānijas teritorijā.

41 Visbeidzot, attiecībā uz prasītājas argumentu saistībā ar autonomo kopienų pārstāvju dalību Komisijas konsultatīvajās komitejās ir jāpiezīmē, ka noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta otrajā ievilkumā minētais izņēmums neattiecas tikai uz personām, kas ietilpst citas valsts vai starptautiskas organizācijas personāla sastāvā, bet gan uz visām "situācijām saistībā ar darbu citas valsts vai starptautiskas organizācijas labā" (iepriekš 52. punktā minētais Pirmās instances tiesas spriedums lietā *Diamantaras/Komisija* un 2001. gada 3. maija spriedums lietā T-60/00 *Liaskou/Padome*, *RecFP*, I-A-107. un II-489. lpp., 49. punkts). Lai varētu piemērot 4. pantā minēto izņēmumu, ieinteresētajai personai tomēr ir jābūt tiešai saiknei ar attiecīgo valsti vai starptautisko organizāciju, kas atbilst autonomijai, ko savu pakalpojumu iekšējā organizācijā bauda valstis un starptautiskās organizācijas, kas tām ļauj uzaicināt trešās personas, kuras neietilpst to hierarhiskajā struktūrā, piedāvāt savus pakalpojumus īpašu darbu veikšanai (Pirmās instances tiesas 1995. gada 22. marta spriedums lietā T-43/93 *Lo Giudice/Parlaments*, *RecFP*, I-A-57. un II-189. lpp., 36. punkts, un 2002. gada 11. septembra spriedums lietā T-127/00 *Nevin/Komisija*, *RecFP*, I-A-149. un II-781. lpp., 51. punkts).

42 Šajā sakarā pietiek konstatēt, ka prasītāja tiesas sēdē ir nepārprotami atzinusi, ka viņa nav bijusi iekļauta, nedz ietilpusi Spānijas delegācijā, kas piedalījās Padomes un Komisijas struktūrvienību sanāksmēs, kuras notika prasītājai piemērojamajā atsaucē periodā. Prasītāja nav arī apgalvojusi, ka viņa būtu uzturējusi kādu juridisku saikni ar Spānijas valsts centrālo valdību, saskaņā ar ko varētu uzskatīt, ka viņa iepriekšminētajā laikposmā ir veikusi darbu Spānijas valsts labā.

43 Šādos apstākļos nevar uzskatīt, ka prasītāja ir veikusi darbu valsts labā noteikumu VII pielikuma 4. panta izpratnē.

44 Ņemot vērā iepriekšminēto, pirmais pamats ir jānoraida.

2. Par otro pamatu, kas saistīts ar kļūdu faktu vērtējumā

Lietas dalībnieku argumenti

45 Prasītāja uzsver, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu faktu vērtējumā, jo viņas pastāvīgā dzīvesvieta un interešu centrs noteikumu VII pielikuma 4. pantā minētajā atsaucē periodā visu laiku bija Spānijā, nevis Beļģijā. Uzturēšanās Briselē, veicot profesionālās darbības patronātā, bija tikai pagaidu un sekundāra rakstura, no kā izriet, ka prasītājai ir tiesības uz noteikumu VII pielikuma 4. panta minēto ekspatriācijas pabalstu. Šī apgalvojuma atbalstam prasītāja izvirza turpmāk minētos argumentus, kas pierāda, ka viņas interešu centrs un pastāvīgā dzīvesvieta vienmēr ir bijusi Barselonā (Spānija):

- galvenā uzturēšanās vieta Barselonā, savas ģimenes mājā, pieraksts Barselonas pārvaldes iestādēs, kur viņa ir iekļauta vēlētajū sarakstos, īsteno savas tiesības vēlēt un atjaunot savu personu apliecinošo dokumentu;
- darba līgums atbilstoši Spānijas tiesībām, kas parakstīts Barselonā un uz ko attiecas Spānijas nodokļu un sociālā likumdošana;
- nodokļu maksājumi Spānijā, kur prasītāja iesniedz savu ikgadējo deklarāciju kā darbiniece, kurai algu maksā Spānija un uz kuru attiecas konvencijas par dubultu aplikšanu ar nodokļiem 19. pants;

- veselības apdrošināšana saskaņā ar Spānijas tiesībām kā Briselē izvietotajam personālam, pamatojoties uz veidlapu E 111, kā arī E 106;

- Barselonā atvērts bankas konts un turpat noslēgts dzīvības apdrošināšanas līgums;

- hipotekārais aizņēmums Barselonā īpašuma iegādei šajā pilsētā.

⁴⁶ Prasītāja piebilst, ka ar Spāniju saglabātās saiknes ir svarīgākas par tām, kas parasti tiek saglabātas ar vecāku dzīvesvietas valsti, ņemot vērā, ka tā Barselonā ir pabeigusi studijas universitātē un guvusi izglītību arī pēc tam un ka tā ir arī strādājusi Barselonā vēl pirms darba patronātā pārstāvniecībā Briselē. Turklāt tas, ka viņa saskaņā ar līgumu, kas noslēgts ar patronātu, ir saņēmusi “papildu summu par ekspatriāciju”, nozīmē tikai to, ka viņa uzturējās Briselē, jo šī summa tika piešķirta tieši prasītājas pagaidu uzturēšanās segšanai un ne obligāti Briselē, un to pamato ilgstošas saiknes ar Beļģiju trūkums.

⁴⁷ Komisija uzskata, ka iebildums ir jānoraida kā nepamatots, jo prasītāja pēc 1993. gada un noteikumu VII pielikuma 4. pantā minētajā atsaucēs periodā parasti dzīvoja un strādāja Briselē, kaut arī viņas izvirzītie argumenti ir vērsti uz to, lai pierādītu pretējo.

⁴⁸ Komisija uzskata, ka prasītājas izvirzītie argumenti ir parastā saikne, ko katra persona uztur ar savu izcelsmes valsti, un, pamatojoties uz tām, nevar atzīt, ka viņas

pastāvīgais interešu centrs bija Spānija. Turklāt ienākuma nodokļa maksāšana Spānijā vienkārši izriet no konvencijas par dubultu aplikšanu ar nodokļiem 19. panta, un pieeja veselības aprūpei Beļģijā, pamatojoties uz veidlapām E 111 un E 106, skaidri pierāda, ka prasītāja dzīvoja Beļģijā. Turklāt prasītāja pati savā prasības pieteikumā ir apstiprinājusi, ka saskaņā ar darba līgumu tai pienācās piemaksa par ekspatriāciju, kas saistīta ar viņa personāla, kas izvietots Briselē, statusu. Ja ar to būtu domāta tikai pagaidu, nevis faktiskā uzturēšanās, šāda kompensācija zaudētu savu jēgu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

⁴⁹ Noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts, ka ekspatriācijas pabalstu piešķir ierēdnim, kas nav un nekad nav bijis tās valsts pilsonis, kuras teritorijā atrodas vieta, kur viņš strādā, un kurš piecus gadus, kas beidzas sešus mēnešus līdz viņa dienesta attiecību uzsākšanai, pastāvīgi nav dzīvojis vai pamatā nav bijis nodarbināts šīs valsts teritorijā.

⁵⁰ Lai noteiktu šos gadījumus, judikatūrā ir apstiprināts, ka noteikumu VII pielikuma 4. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka attiecībā uz ekspatriācijas pabalsta iegūšanu svarīgākais kritērijs ir ierēdņa pastāvīgā dzīvesvieta pirms stāšanās amatā. Turklāt ekspatriācijas jēdziens ir atkarīgs arī no ierēdņa individuālās situācijas, proti, viņa integrācijas jaunajā vidē, ko var noteikt, piemēram, pēc viņa pastāvīgās dzīvesvietas vai pēc iepriekšējās pamatnodarbošanās (iepriekš minētais spriedums lietā *De Angelis*/Komisija, 13. punkts; Pirmās instances tiesas 1992. gada 8. aprīļa spriedums lietā T-18/91 *Costacurta Gelabert*/Komisija, *Recueil*, II-1655. lpp., 42. punkts; šajā sakarā skat. arī Tiesas 1984. gada 9. oktobra spriedumu lietā 188/83 *Witte*/Parlaments, *Recueil*, 3465. lpp., 8. punkts).

- 51 Pastāvīgā dzīvesvieta ir vieta, kuru ieinteresētā persona ar nodomu piešķirt tai nemainīgu raksturu ir noteikusi par savu stabilo interešu centru. Lai noteiktu pastāvīgo dzīvesvietu, ir jāņem vērā visi to veidojošie elementi un it īpaši ieinteresētās personas patiesā uzturēšanās vieta (Tiesas 1994. gada 15. septembra spriedums lietā C-452/93 P *Magdalena Fernández*/Komisija, *Recueil*, I-4295. lpp., 22. punkts; Pirmās instances tiesas 1992. gada 10. jūlija spriedums lietā T-63/91 *Benzler*/Komisija, *Recueil*, II-2095. lpp., 17. punkts, un 1993. gada 12. septembra spriedums lietā T-90/92 *Magdalena Fernández*/Komisija, *Recueil*, II-971. lpp., 27. punkts).
- 52 Jāatgādina, ka VII pielikuma 4. panta a) apakšpunkta piemērošanai nepieciešamais atsaucis periods ir laiks no 1996. gada 16. maija līdz 2001. gada 15. maijam — prasītāja stājās amatā sešus mēnešus pēc šī laikposma, proti, 2001. gada 16. novembrī.
- 53 Taču no lietas materiāliem skaidri izriet, ka kopš 1993. gada 15. janvāra līdz 2001. gada novembrim prasītājas parastā uzturēšanās un darba vieta bija Briselē.
- 54 Turklāt, kā prasītāja to apstiprina savā sūdzībā, kā arī savā 2002. gada 18. janvāra lūgumā, astoņus gadus — līdz 2001. gada 15. novembrim — viņa ir strādājusi Katalonijas valdības pārstāvniecībā Kopienų iestādēs Briselē.
- 55 Darba līguma, kas 1993. gada 15. janvārī noslēgts starp prasītāju un patronātu un kurā regulēts prasītājas darbs patronātā, līdz viņa stājās amatā Komisijā, tas ir, deviņus gadus, otrajā apsvērumā ir paredzēts, ka prasītāja tiek pieņemta darbā kā administratīvā personāla locekle un veic darbu “nodaļas birojā Briselē”.

- 56 Līguma septītajā punktā paredzēts, ka prasītāja saņem papildu piemaksu sakarā ar to, ka darbs “ir Briselē” un divas lidmašīnas biļetes Brisele–Barselona–Brisele darba veikšanai ārvalstīs. Prasītāja pati savā prasības pieteikumā atzīst, ka viņa saņēma papildu piemaksu “par ekspatriāciju kā Briselē izvietotā personāla locekle”. Šīs piemaksas tika piešķirtas, lai novērstu grūtības, kas rodas sakarā ar dzīvošanu un darbu citā, nevis savā valstī, kā arī ar dzīves dārdzību atsevišķās valstīs.
- 57 Līguma astotajā punktā norādīts, ka algas apjomi tiek pārskatīti, ņemot vērā, it īpaši, “oficiālo PCI (patēriņa cenu indeksa) pieaugumu [...] Beļģijā”. Visbeidzot, ar līguma desmito noteikumu tiek piešķirtas piecas papildu brīvdienas sakarā ar to, ka prasītāja darbu veic Briselē.
- 58 No iepriekšminētā izriet, ka saskaņā ar līgumā, kas noslēgts ar patronātu, paredzētajiem pienākumiem, prasītājai, uzsākot darba attiecības ar šo vienību, bija jāatrodas Briselē. Līdz ar to ir jāatzīst, ka atsaucē periodā prasītāja noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē dzīvoja un strādāja Briselē, uz kuriem viņa tika pārceļta no sava interešu centra.
- 59 Turklāt prasītājas izvirzītie argumenti, lai pierādītu, ka atsaucē periodā viņas interešu centrs atradās Spānijā, nav tādi, lai atspēkotu iepriekšējā punktā izklāstīto secinājumu.
- 60 Faktiski, pat atzīstot, ka daži prasītājas izvirzītie argumenti attiecas uz saiknes ar Spāniju saglabāšanu — dzīvesvietas Barselonā izziņas vai pieraksta Barselonas

pārvaldes iestādēs uzrādīšana, pierādījums par iekļaušanu šīs pilsētas vēlētāju sarakstos un politisko tiesību īstenošana, kā arī nodokļu maksājumi — tie nav pietiekami, lai atzītu, ka prasītājas pastāvīgais interešu centrs joprojām atradās Spānijā (šajā sakarā skat. iepriekš minēto Pirmās instances tiesas 1993. gada 28. septembra spriedumu lietā *Magdalena Fernández/Komisija*, 30. punkts, un 2000. gada 27. septembra spriedumu lietā *T-317/99 Lemaître/Komisija*, *RecFP* I-A-191. un II-867. lpp., 57. punkts).

⁶¹ Tāpat tas, ka Spānijā atrodas prasītājas intereses un mantojums — bankas konts un līgums par dzīvības apdrošināšanu vai nekustamais īpašums Barselonā — nav pietiekami, lai secinātu, ka prasītājas interešu centrs atradās šajā valstī (šajā sakarā skat. iepriekš minēto Pirmās instances tiesas spriedumu lietā *Magdalena Fernández/Komisija*, 30. punkts, un *Liaskou/Padome*, 63. punkts). Turklāt attiecībā uz dzīvokļa iegādi Barselonā ir jāpiezīmē, ka prasītāja neapstrīd, ka šī iegāde tika veikta 1989. gadā, kas ir krietni pirms laika, kad viņa tika pārcelta uz Briseli 1993. gada janvārī, un krietni pirms atsaucē perioda sākuma 1996. gada maijā.

⁶² Visbeidzot, pieeja veselības aprūpei Beļģijā, pamatojoties uz veidlapām E 111 un E 106, kā arī algas pārskaitīšana un nodokļu maksājumi Spānijā saskaņā ar konvencijas par dubultu aplikšanu ar nodokļiem 19. pantu nepavisam nepierāda to — kā apgalvo prasītāja — ka viņas interešu centrs atsaucē periodā atradās Spānijā; tie tieši pierāda to, ka viņa uz ilgu laiku tika pārcelta no Spānijas teritorijas un pastāvīgi dzīvoja un strādāja citā valstī, tas ir, Beļģijā.

⁶³ No iepriekšminētā izriet, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu prasītājas personīgās situācijas faktu vērtējumā un ir pareizi secinājusi, ka viņai nav tiesību saņemt ekspatriācijas pabalstu.

64 Tādēļ otrais pamats ir jānoraida.

3. Par trešo pamatu, kas saistīts ar pienākuma sniegt pamatojumu neievērošanu

Lietas dalībnieku argumenti

65 Prasītāja uzsver, ka 2002. gada 10. jūnija lēmuma pamatojums ir acīmredzami nepietiekams. Komisija nav pieprasījusi papildu informāciju un atrunājas ar formālu noteikumu, kā dēļ nav iespējams izprast iemeslus, kādēļ izvirzītie argumenti nav pietiekami, lai piešķirtu ekspatriācijas pabalstu.

66 Komisija apgalvo, ka pamats ir jānoraida kā nepamatots, jo 2002. gada 10. jūnija lēmumā ir nepārprotami norādīti iemesli, kuru dēļ prasītājai tiek atteikts piešķirt ekspatriācijas pabalstu un ar to saistītos pabalstus.

Pirmās instances tiesas vērtējums

67 Jāatgādina, ka pienākuma sniegt pamatojumu mērķis ir, no vienas puses, sniegt ieinteresētajai personai pietiekamas norādes par administrācijas pieņemtā lēmuma pamatotību un iespēju vērsties Pirmās instances tiesā un, no otras puses, ļaut pēdējai veikt savu kontroli. Tā apjoms ir izvērtējams, ņemot vērā konkrētos apstākļus, it īpaši akta saturu, izvirzītā pamatojuma raksturu un adresāta interesi saņemt

paskaidrojumus (Pirmās instances tiesas 1995. gada 26. janvāra spriedums lietā T-60/94 *Pierrat/Eiropas Kopienu Tiesa, RecFP*, I-A-23. un II-77. lpp., 31. un 32. punkts; 2000. gada 9. marta spriedums lietā T-10/99 *Vincente Nuñez/Komisija, RecFP*, I-A-47. un II-203. lpp., 41. punkts, un 2002. gada 31. janvāra spriedums lietā T-206/00 *Hult/Komisija, RecFP*, I-A-19. un II-81. lpp., 27. punkts).

- 68 Šajā gadījumā ir jāatgādina, ka 2002. gada 10. jūnija lēmumā, ar ko noraida prasītājas sūdzību, nešaubīgi ir noteikts, ka tai nav tiesību saņemt ekspatriācijas pabalstu, jo uz viņas darbu Patronāta birojā Briselē no 1993. gada 15. janvāra līdz 2001. gada 15. novembrim nevar attiecināt noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteikto izņēmumu, kas saistīts ar “darbu citas valsts labā” un ir norādīti arī iemesli sniegt šādu vērtējumu. Turklāt 2002. gada 10. jūnija lēmumā ļoti skaidri ir arī izklāstīts, ka, ievērojot to, ka vērā ņemamo (1996. gada 16. marts — 2001. gada 15. maijs) atsauces periodu nav iespējams “atskaitīt”, kompetentā iestāde ir rīkojusies pareizi, atsakot prasītājai piešķirt pabalstu, jo viņa atsauces periodā dzīvoja un strādāja Briselē. Komisijas 2002. gada 10. jūnija lēmumā sniegtie paskaidrojumi pilnīgi atbilst nepieciešamajām pamatojuma prasībām.
- 69 Turklāt prasītāja savā sūdzībā un prasības pieteikumā (17. punkts) atzīst, ka viņa pārrunās par tiesībām, stājoties darbā, ar “Personāla un administrācijas” ĢD ir tikusi informēta par to, ka Patronāta birojs Briselē — Katalonijas valdības pārstāvniecība Kopieniu iestādēs — nav uzskatāms par valsts iestādi noteikumu VII pielikuma 4. panta izpratnē.
- 70 No tā izriet, ka prasītājai bija zināmi visi iemesli, kuru dēļ iecelēj institūcija atteicās viņai piešķirt ekspatriācijas pabalstu.

- 71 No tā izriet, ka pamats, kas saistīts ar pienākuma sniegt pamatojumu neievērošanu, ir jānoraida kā nepamatots.

4. Par ceturto pamatu, kas saistīts ar vienlīdzīgas attieksmes principa neievērošanu

Lietas dalībnieku argumenti

- 72 Prasītāja uzskata, ka viņa ir diskriminēta salīdzinājumā ar pārējiem ierēdņiem, kas atsauces periodā ir strādājuši citu dalībvalstu reģionu pārstāvniecībās Briselē, kā, piemēram, federālo zemju pārstāvniecībās vai “Apvienotās Karalistes kopienu federācijās”, un kuriem piemēro noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punktā paredzēto izņēmumu saistībā ar “darbu citas valsts labā”.

- 73 Prasītāja atgādina, ka vienlīdzīga attieksme ir Kopienu tiesību pamatprincips, kas piemērojams civildienesta jomā. Šis princips ir pārākāpts, ja divām personu kategorijām, kuru faktiskajā un juridiskajā situācijā nav būtisku atšķirību, tiek piemērota dažāda attieksme vai ja atšķirīgām situācijām tiek piemērota vienāda attieksme (Pirmās instances tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā T-86/97 *Apostolidis*/Eiropas Kopienu Tiesa, *RecFP*, I-A-167. un II-521. lpp., 61. punkts, un 1999. gada 1. jūnija spriedums lietās T-114/98 un T-115/98 *Rodríguez Pérez u.c./Komisija*, *RecFP*, I-A-97. un II-529. lpp., 75. punkts). Prasītāja atsauca uz gadījumu ar *M.W.*, kurš vairāk nekā piecus gadus strādāja kādas Vācijas federālās zemes pārstāvniecībā Briselē saskaņā ar Vācijā noslēgtu ierēdņa darba līgumu, kurā paredzēta pārcelšana uz Briseli, un kuram Komisija ir piešķirusi ekspatriācijas pabalstu.

- 74 Komisija uzskata, ka pamats ir jānoraida kā nepamatots, jo tā nav pieļāvusi nekādu diskrimināciju. Attiecībā uz *M. W.* gadījumu prasītājas izklāstītie fakti ir nekonkrēti, jo, ja attiecīgais ierēdnis ir saņēmis ekspatriācijas pabalstu, tas ir noticis tādēļ, ka daļā atsaucē perioda laikā viņš nedzīvoja un nestrādāja Briselē, nevis tādēļ, ka tika atskaitīts viņa darbs Vācijas federālās zemes labā. Komisija, ja nepieciešams, ir gatava Pirmās instances tiesai iesniegt attiecīgus dokumentus, kas pierāda šo apgalvojumu.
- 75 Komisija uzsver, ka jebkurā gadījumā neviens par labu sev nevar atsaukties uz citam nodarītu prettiesisku darbību (iepriekš minētais spriedums lietā *Witte/Parlaments*, 15. punkts, un Pirmās instances tiesas 2000. gada 22. februāra spriedums lietā *T-22/99 Rose/Komisija, RecFP*, I-A-27. un II-115. lpp., 39. punkts).

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 76 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienlīdzības princips ir viens no Kopienu tiesību pamatprincipiem. Šis princips noteic, ka līdzīgās situācijās nevajadzētu piemērot atšķirīgus noteikumus, vismaz tad, ja šāda rīcība nav objektīvi pamatota (Tiesas 1977. gada 19. oktobra spriedums lietās 117/76 un 16/77 *Ruckdeschel u.c.*, *Recueil*, 1753. lpp., 7. punkts, 1980. gada 8. oktobra spriedums lietā 810/79 *Überschär*, *Recueil*, 2747. lpp., 16. punkts, un 1980. gada 16. oktobra spriedums lietā 147/79 *Hochstrass/Eiropas Kopienu Tiesa, Recueil*, 3005. lpp., 7. punkts; Pirmās instances tiesas 1990. gada 26. septembra spriedums lietā *T-48/89 Beltrante u.c./Padome, Recueil*, II-493. lpp., 34. punkts). Vienlīdzības princips tiek pārkāpts arī tad, ja divu kategoriju personām, kuru faktiskajā un juridiskajā situācijā nav būtisku atšķirību, tiek piemērota atšķirīga attieksme vai ja atšķirīgām situācijām tiek piemērota vienāda attieksme (Pirmās instances tiesas 1994. gada 15. marta spriedums lietā *T-100/92 La Pietra/Komisija, RecFP*, I-A-83. un II-275. lpp., 50. punkts, un 1997. gada 16. aprīļa spriedums lietā *T-66/95 Kuchlenz-Winter/Komisija, Recueil*, II-637. lpp., 55. punkts).

- 77 Jāatgādina arī — kā pamatoti uzskata Komisija — ka uz vienlīdzīgas attieksmes principu var atsaukties tikai sakarā ar tiesiskuma ievērošanu (Tiesas 1972. gada 13. jūlija spriedums lietās 55/71 līdz 76/71, 86/71, 87/71 un 95/71 *Besnard u.c./Komisija*, *Recueil*, 543. lpp., 39. punkts, un iepriekš minētais Pirmās instances tiesas 1993. gada 28. septembra spriedums lietā *Magdalena Fernández/Komisija*, 38. punkts) un ka neviens par labu sev nevar atsaukties uz citam nodarītu prettiesisku darbību (iepriekš minētie spriedumi lietā *Witte/Parlaments*, 15. punkts, un lietā *Rose/Komisija*, 39. punkts).
- 78 Pārbaudot pamatu, kas saistīts ar noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu, šajā noteikumā minēto jēdzienu “darbs citas valsts labā” ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neattiecas uz darbu dalībvalstu politisko apakšstruktūru valdību labā.
- 79 Turklāt, pat ja apgalvojums, ka Komisija attiecīgajam ierēdnim ir piešķirusi ekspatriācijas pabalstu, būtu pamatots ar to, ka darbs federālās zemes pārstāvniecībā ietilpa izņēmumā kā “darbs citas valsts labā”, uz šādu kļūdu prasītāja nevar atsaukties, apgalvojot, ka ir pārkāpts vienlīdzības princips.
- 80 Katrā gadījumā ir jāpiezīmē, ka, atbildot uz Pirmās instances tiesas rakstveida jautājumiem attiecībā uz politiku, ko tā šajā jautājumā ir piemērojusi pēdējo desmit gadu laikā, Komisija atzīst, ka tā nekad nav realizējusi tādu administratīvo praksi, ka tiek atskaitīti tie darba periodi, ko ierēdnis ir strādājis federālo valstu pārstāvniecību delegācijās Briselē, un uz šāda pamata ierēdņiem, kas šajās delegācijās ir strādājuši atsaucē periodā, tiek piešķirti ekspatriācijas pabalsti. Turklāt Komisija savā atbildē Pirmās instances tiesai ir vēlreiz apstrīdējusi to, ka prasītājas piesauktais *M.W.* gadījums vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpuma pamatojumam ir kļūdainais, jo ekspatriācijas pabalsts viņam tika piešķirts, pamatojoties uz to, ka viņš nedzīvoja

Briselē visā viņam piemērojamajā atsauces periodā. Taču prasītāja tiesas sēdes laikā nav nedz apstrīdējusi, nedz reaģējusi uz Komisijas paskaidrojumiem attiecībā uz to faktu neprecizitāti, kas piesaukti sakarā ar *M.W.* situāciju.

81 Šajos apstākļos un, neuzskatot par nepieciešamu Komisijai iesniegt attiecīgā ierēdņa personas lietas materiālus, ir jāatzīst, ka nav konstatējams nekāds vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums.

82 Tādēļ pamatu, kas saistīts ar vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, nevar apmierināt.

B — *Par pabalstiem, kas saistīti ar ekspatriācijas pabalstu*

83 Prasītāja lūdz piemērot tādu judikatūru, saskaņā ar kuru dienas nauda un iekārtošanās pabalsts viņai pienākas automātiski, ja tiek atzītas viņas tiesības saņemt ekspatriācijas pabalstu (Tiesas 1998. gada 28. maija spriedums lietā *C-62/97 P Komisija/Lozano Palacios, Recueil, I-3273. lpp.*).

84 Pirmās instances tiesa, atzinusi, ka prasītājai nav tiesību uz ekspatriācijas pabalstu, noraida šo pamatu.

85 No visiem iepriekšminētajiem apsvērumiem izriet, ka prasība kopumā ir noraidāma kā nepamatota.

Par tiesāšanās izdevumiem

⁸⁶ Atbilstoši Pirmās instances tiesas reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tomēr atbilstoši minētā Reglamenta 88. pantam tiesvedībā, kurā lietas dalībnieki ir Kopienas un to darbinieki, iestādes sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tā kā prasītājam spriedums nav labvēlīgs, ir jānolemj, ka katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) **katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.**

Cooke

García-Valdecasas

Trstenjak

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2005. gada 25. oktobrī.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

E. Coulon

J. D. Cooke